

„Ce au văzut în casa ta?”

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Voi însă sunteți o seminție aleasă , o preoție împărătească , un neam sfânt , un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1 Petru 2:9)

Poate că am ajuns la o etapă în care, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, viața noastră (cel puțin pentru moment) merge bine: familia este bine, la locul de muncă este bine, sănătatea și finanțele sunt, și ele, bine. Sau poate că nu? Poate în casa ta acum este tulburare, este durere? Indiferent de situația în care te afli, când cineva vine să-ți viziteze căminul, asemenea emisarilor din Babilon care l-au vizitat pe regele Ezechia, ce răspuns ar putea fi dat la întrebarea pe care i-a pus-o mai târziu regelui profetul Isaia: „Ce au văzut în casa ta?” (Isaia 39:4).

Ce au văzut oamenii în casa ta? Ce au văzut îngerii? Ce spirit domnește acolo? Se poate simți „mireasma” rugăciunii? Există între voi amabilitate, generozitate și dragoste sau sunt tensiuni, mânie, resentimente, amărăciune și dezbinare? Se va gândi oaspetele că în căminul tău locuiește Isus?

Sunt întrebări pe care este important să și le pună fiecare, cu privire la modelul de cămin pe care l-a clădit. În această săptămână vom urmări câțiva dintre factorii-cheie care pot construi o viață de

22 iunie – Ziua lucrării în penitenciar

familie minunată în ciuda zbuciumului și a tensiunilor inevitabile cu care se confruntă familiile astăzi.

Duminică, 16 iunie

Să învățăm din greșeala unui rege

În 2 Cronici 32:25,31 și Isaia 38 și 39 citim că vizitatorii lui Ezechia erau interesați de vindecarea lui miraculoasă. Dar se pare că regele a păstrat tăcerea în legătură cu experiența vindecării lui. El nu a scos în evidență lucrurile care ar fi deschis inimile acestor ambasadori curioși față de cunoașterea adevăratului Dumnezeu. Contrastul dintre recunoștința lui pentru că a fost vindecat (capitolul 38) și tăcerea lui în această privință (capitolul 39) este izbitor.

„Dumnezeu l-a părăsit ca să-l încerce” (2 Cronici 32:31). Această vizită de stat a fost o ocazie foarte importantă, dar nu se amintește nicăieri că Ezechia ar fi căutat călăuzire specială în rugăciune, de la profeți sau de la preoți, ca să știe cum să procedeze. Nici Dumnezeu nu a intervenit. Singur, departe de privirile oamenilor, fără să se consulte cu sfinții spirituali, Ezechia se pare că a pierdut din atenție lucrarea lui Dumnezeu în viața lui și în viața poporului al cărui rege era. Probabil că, în 2 Cronici 32:31, istoricul a intenționat să arate cu câtă ușurință poate fi considerată binecuvântarea lui Dumnezeu ceva obișnuit și cât de înclinați sunt beneficiarii îndurării Sale să devină încrezători în și mulțumiți de ei înșiși.

1. Mai jos sunt prezentate câteva lecții despre credincioșie în viața de cămin, lecții care pot fi extrase din experiența lui Ezechia. La care altele te-ai putea gândi?

„Dar Ezechia n-a răsplătit binefacerea pe care a primit-o, căci i s-a îngâmfat inima. Mânia Domnului a venit peste el, peste Iuda și peste Ierusalim. Însă, când au trimis căpeteniile Babilonului soli la el să întrebe de minunea care avusese loc în țară, Dumnezeu l-a părăsit ca să-l încerce, pentru ca să cunoască tot ce era în inima lui.”
2 Cronici 32:25, 31

Orice vizită într-un cămin creștin este pentru oameni o ocazie de a-i întâlni pe urmașii lui Hristos.

Probabil că foarte puțini vizitatori vor deschide ei înșiși o discuție despre lucrurile spirituale. Creștinii trebuie să găsească metode eficiente și adecvate de a transmite vestea bună.

Creștinii nu sunt chemați să-și etaleze realizările și bunăstarea materială, deși ar putea să menționeze că îi sunt recunoscători lui Dumnezeu pentru aceste binecuvântări. Ei sunt chemați să vestească „puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9) sau, ca să folosim ca simbol experiența lui Ezechia, să vestească faptul că erau pe moarte și Dumnezeu i-a vindecat; erau morți în păcat și Hristos i-a înviat și i-a așezat în locurile cerești (Efeseni 2:4-6).

Cum ai putea să-ți folosești casa pentru a da mărturie? Cum le-ai putea împărtăși mai direct credința ta în Hristos celor care te vizitează?

“Unul din cei doi care auziseră cuvintele lui Ioan și merseseră după Isus era Andrei, fratele lui Simon Petru. El, cel dintâi, a găsit pe fratele său Simon și i-a zis: „Noi am găsit pe Mesia”

Luni, 17 iunie

Familia pe primul loc

Primii beneficiari ai eforturilor noastre misionare sunt cei din casa noastră. Nu există un câmp misionar mai important decât acesta.

2. Ce învățăm din următoarele pasaje despre ce înseamnă să-ți împărtășești credința acasă? (care, tălmăcit, înseamnă: „Hristos”). Și l-a

adus la Isus. Isus l-a privit și i-a zis: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema **Ioan 1:40-42** Chifa” (care, tălmăcit, înseamnă: „Petru”).” Ioan 1:40-42

“Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în **Deuteronomul 6:6,7** mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” Deuteronomul 6:6-7

Rut 1:14-18 Și ele au ridicat glasul și iarăși au plâns. Orpa a sărutat pe soacră-sa și a plecat, dar Rut s-a ținut de ea. Naomi a zis către Rut:

Andrei a trecut dincolo de un simplu raport; el a aranjat ca Simon, fratele lui, să-L întâlnească pe Isus. Un raport plin de entuziasm despre Isus și o prezentare a Lui ca persoană – ce formă simplă de a le împărtăși Evanghelia celor din casa ta! După ce i l-a prezentat pe Isus, Andrei a făcut un pas în spate, iar Petru a avut o relație personală cu Isus. lată, cumnată-ta s-a întors la poporul ei și la dumnezeii ei; întoarce-te și tu după cumnată-ta.” Rut a răspuns: „Nu sta de mine să te las și să mă

întorc de la tine! Întro ve merge tu, voi merge și eu; unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo.

166 **STUDIUL 12**
Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea!”
Naomi, văzând-o hotărâtă să meargă cu ea, n-a mai stăruit.” Rut 1:14-18

Să-i ajutăm pe copii să trăiască într-un loc al credinței! Copiii din cămin pot fi adesea trecuți cu vederea ca destinatari potriviți pentru eforturile evanghelistice. Părinții presupun în mod greșit că micuții lor pur și simplu vor absorbi spiritualitatea familiei. Nu vă bazați pe lucrul acesta! Deși copiii și tinerii învață de la modelele pe care le văd, la fel de adevărat este că acești membri mai tineri ai familiei Domnului au nevoie de o atenție individuală și de ocazia de a li se face cunoștință personal cu Hristos. Deuteronomul 6 insistă în această privință: **Trebuie să se acorde atenție celei mai eficiente metode de educație religioasă. În cămin trebuie să fie încurajate obiceiuri spirituale regulate de închinare individuală sau cu familia.** Trebuie acordat timp și trebuie depuse eforturi în favoarea copiilor și a tinerilor.

3. Ce putem învăța din lucrarea evanghelică a lui Naomi?

Rut 1:8-22 „Naomi a zis atunci celor două nurori ale ei: „Duceți-vă și întoarceți-vă fiecare la casa mamei ei! Domnul să Se îndure de voi, cum v-ați îndurat și voi de cei ce au murit și de mine! Să vă dea Domnul să găsiți odihnă, fiecare în casa unui bărbat!” Și le-a sărutat. Ele au ridicat glasul și au plâns; și i-au zis: „Nu, noi vom merge cu tine la poporul tău.”

Rut a văzut-o pe Naomi în momente descurajatoare: când încerca să o convingă pe nora ei să plece, când a amintit de toate pierderile suferite (Rut 1:15,20,21). Nu poate exista o mărturie mai grăitoare decât aceea a lui Rut pentru a arăta că **tinerii pot ajunge să cunoască un Dumnezeu perfect și să intre în legământ cu El** chiar dacă le este prezentat de un părinte imperfect.

Cum îți afectează atitudinea față de cei din casa ta gândul că familia este cel mai important câmp misionar? Acționați împreună, ca familie, pentru a alcătui o listă cu eforturi specifice pe care le puteți face pentru a le conduce la Hristos pe rudele voastre necredincioase.

Marti, 18 iunie

Pacea care cucerește

4. Ce sfat găsim în Scriptură pentru familiile divizate de religie?

Celorlalți le zic eu, nu Domnul: Dacă un frate are o nevastă necredincioasă și ea **1 Corinteni 7:12-15** **voiește să trăiască înainte cu el, să nu se despartă de ea.** „Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă **1 Petru 3:1,2** **Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere.” 1 Petru 3:1-2**

„Ce au văzut în casa ta?”

167

Binecuvântarea de a fi un partener creștin. În 1 Corinteni, Pavel le răspunde credincioșilor care se temeau că, rămânând căsătoriți cu un partener necredincios ar putea să-L supere pe Dumnezeu sau să se întineze ei sau copiii lor. El spune că statutul sacru al căsătoriei și intimitatea ei trebuie să continue și după convertirea unuia dintre soți. Prezența creștinului îi „sfințește” pe partener și pe copii, în sensul că ei vin în contact cu binecuvântările harului prin viața alături de cel credincios.

Deși este dureros, soțul necreștin poate decide să abandoneze căsătoria. Deși consecințele vor fi serioase, îndemnul plin de îndurare al Dumnezeului nostru – care susține întotdeauna libertatea omului de a alege – este „să se despartă”. Cel credincios nu este „legat” în acest caz (vers. 15).

Chemați să trăim în pace. Îndemnul clar al Cuvântului lui Dumnezeu este că, în ciuda provocărilor pe care le implică o familie împărțită din punct de vedere spiritual, trebuie găsită o cale pentru ca pacea lui Hristos să domnească acolo. De preferat este ca mariajul să fie păstrat intact, să se vadă dovada triumfului Evangheliei în mijlocul dificultăților și să se aibă în vedere confortul sufleteș al partenerului cu care persoana credincioasă este un singur trup, chiar dacă acesta este necredincios.

5. Care ar putea fi limitele responsabilității unui soț creștin față de soția necredincioasă (sau ale soției creștine față de soțul necredincios)?

Amabilitatea iubitoare, fidelitatea neclintită, slujirea cu smerenie și mărturia care cucerește, din partea credinciosului, vor asigura mediul cel mai propice câștigării soțului necreștin. Supunerea în căsătoria creștină vine din respectul și prețuirea față de Hristos (vezi Efeseni 5:21). Când cineva se raportează prin supunere creștină la partenerul său de viață necredincios, cea dintâi datorie de supunere a sa este întotdeauna față de Hristos. Credincioșia față de Dumnezeu nu îi cere nimănui să sufere abuzuri din partea unui partener violent.

Este cineva în biserica ta care întâmpină dificultăți din partea unui partener de viață necredincios? Dacă da, cum crezi că ai putea ajuta această persoană?

Miercuri, 19 iunie

Viața de familie înseamnă părtășie

6. Notează incidența îndemnului de a urma sau a imita, în versetele următoare. Ce ne spune aceasta despre procesul de a deveni creștin și despre dezvoltarea spirituală?

1 Corinteni 4:16 “De aceea vă rog să călcați pe urmele mele.” 1 Corinteni 4:16

Efeseni 5:1 “Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niste copii preaiubiți.” Efeseni 5:1

1 Tesaloniceni 1:6 “Și voi înșivă ați călcat pe urmele mele și pe urmele Domnului, întrucât ați primit Cuvântul în multe neazuri cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt;” 1 Tesaloniceni 1:6

Evrei 6:12; 13:7 “așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele.” Evrei 6:12

3 Ioan 11 “Preaiubitule, nu urma răul, ci binele. Cine face binele este din Dumnezeu; cine face răul n-a văzut pe Dumnezeu.” 3 Ioan 1:11

Noul Testament recunoaște rolul urmării sau imitării unui model în procesul de învățare. Oamenii tind să devină asemenea persoanelor sau lucrurilor pe care le privesc. Acest principiu se aplică relațiilor, în general, și familiei, în special – copiii își imită părinții și frații, soțul și soția se imită adesea unul pe celălalt. De aceea cuplurile și familiile pot da o mărturie creștină altor cupluri sau familii.

Noi dăm mărturie din cămin când le dăm altora ocazia de a ne observa și de a fi cumva părtași la experiența familiei noastre. Mulți nu au un exemplu bun pe care să-l urmeze. În căminul nostru ei pot să vadă cum spiritul lui Isus face o diferență. „Influența socială”, scria Ellen G. White, „este o putere minunată. O putem folosi, dacă dorim, ca pe un mijloc de a-i ajuta pe cei din jurul nostru.” – *Divina vindecare*, p. 354

Când un cuplu căsătorit invită alte cupluri la masă, la părtășie, la studiu biblic sau la un program de dezvoltare maritală, vizitatorii văd un model. Amabilitatea, susținerea, comunicarea, rezolvarea

„Ce au văzut în casa ta?”

169

“Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire și urmați-le credința!” Evrei 13:7

conflictelor și adaptarea la deosebirile dintre membrii familiei dau mărturie despre o viață de familie trăită în Hristos.

7. La ce trebuie totuși să fim întotdeauna atenți?

Ieremia 17:9 “Inima este nespun de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască?” Ieremia 17:9

Ioan 2:25 “Și n-avea trebuință să-l facă cineva mărturisiri despre niciun om, fiindcă El însuși știa ce este în om.” Ioan 2:25

Romani 3:23 “Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Romani 3:23

Toate exemplele umane au defecte, de aceea mărturia căminului creștin nu înseamnă modelul perfecțiunii absolute. În Noul Testament suntem îndemnați să-i urmăm pe credincioșii care Îl urmează pe Hristos. Oamenii vor primi credința așa cum o văd trăită în viețile altor oameni supuși greșelii ca și ei.

Ce ai putea face pentru ca familia ta, căminul tău, să fie un model mai bun de mărturisire creștină?

lată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții

Joi, 20 iunie

Centre de prietenie „contagioasă”

8. Compară referințele biblice despre ospitalitate cu situații reale din căminul unor familii din Biblie. Remarcă ce atribute ale ospitalității sunt demonstrate.

fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău! Dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura **Isaia 58:6,7,10-12** sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua-n amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă. Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmurile de mai înainte, vei ridica din nou temeliiile străbune; vei fi numit Dregător de spărturi, Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit.” Isaia 58:6-7, 10-12

Romani 12:13 “Ajutați pe sfinți când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți.” Rom 12:13

1 Petru 4:9 “Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire.” 1 Petru 4:9

“Domnul i S-a arătat la stejarul lui Mamre, pe când Avraam ședea la ușa cortului, în **Avraam și Sara (Geneza 18:1-8)** timpul zădufului zilei. Avraam a ridicat ochii și s-a uitat, și iată că trei bărbați stăteau în picioare lângă el. Când i-a văzut, a alergat înaintea lor, de la ușa cortului, și s-a plecat până la pământ.” Geneza 18:1-2

Rebeca și familia ei (Geneza 24:15-20,31-33)

“și a zis: „Vino, binecuvântatul Domnului! Pentru ce stai afară? Am pregătit casa și am pregătit un loc pentru cămile.” Omul a intrat în casă. Laban a pus să descarce cămilele, a dat paie și nutreț cămilor și a adus apă pentru spălat picioarele

170 omului aceluia și ale oamenilor care erau cu el. Apoi, i-a dat să mănânce. Dar el a zis: „Nu mănânc până nu voi spune ce am de spus.” „Vorbește!” a zis Laban.” Geneza 24:31-33

„Isus a intrat în Ierihon și trecea prin cetate. Și un om bogat, numit Zacheu, mai-marele vameșilor, căuta să vadă care este Isus, dar nu putea din pricina norodului, căci era mic de statură. A alergat înainte și s-a suit într-un dud ca să-L vadă, pentru că pe drumul acela avea să treacă. Isus, când a ajuns la locul acela, Și-a ridicat ochii și i-a zis: „Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.” Zacheu s-a dat jos
Zacheu (Luca 19:1-9) în grabă și L-a primit cu bucurie. Când au văzut lucrul acesta, toți cârteau și ziceau: „A intrat să găzduiască la un om păcătos!”

Ospitalitatea vine în întâmpinarea nevoilor de bază ale altei persoane, și anume: odihnă, hrană și părtășie. Ea este o expresie tangibilă a iubirii care se dăruiește pe sine. Isus i-a atribuit ospitalității și o semnificație teologică atunci când a spus că a-i hrăni pe cei flămânzi și a le da de băut celor însetați sunt acte de slujire făcute față de El (Matei 25:34-40). A-ți folosi casa în slujba Evangheliei poate varia de la o simplă invitație la masă adresată vecinilor la ospitalitatea radicală – aceea de a-i oferi o cameră unei victime a abuzului. Ea poate să implice simpla prietenie, oferta de a te ruga împreună cu cineva sau susținerea unor studii biblice. Adevărata ospitalitate izvorăște din inimile celor care au fost atinși de dragostea lui Dumnezeu și, la rândul lor, vor să-și exprime dragostea în cuvinte și în fapte.

Unele familii sau unii oameni se plâng că nu au condiții bune, timp și energie pentru a oferi ospitalitate. Alții se simt stânjeniți, incapabili și nesiguri ca să treacă de la ceea ce le este familiar pentru a stabili relații de prietenie cu necredincioșii. Unii vor să evite complicațiile care ar putea să apară în viața lor în urma unei astfel de implicări sociale. Multe familii contemporane confundă *ospitalitatea* cu *distracția*.

În ce fel reflectă viața ta de familie starea ta spirituală?

Dar Zacheu a stat înaintea Domnului și i-a zis: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.” Isus i-a zis: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam.” Luca 19:1-9

Vineri, 21 iunie

Un gând de încheiere

Puterea căminului în evanghelizare. „Influența unui adevărat cămin asupra inimilor și vieților omenești este mai puternică decât orice predică. ... Sfera noastră de influență poate părea redusă, priceperea mică, ocaziile puține, realizările limitate, dar, cu toate acestea, ne sunt asigurate posibilități minunate printr-o folosire credincioasă a ocaziilor oferite chiar de căminul nostru.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, pp. 352–355

STUDIU SUPLIMENTAR:

Ellen G. White, *Căminul adventist*, cap. „O puternică mărturie creștină”, pp. 35–39, cap. „Atitudinea față de un soț necredincios”, pp. 348–352;

Divina vindecare, cap. „Lucrarea în cămin”, pp. 349–355;

Profeți și regi, cap. „Solii din Babilon”, pp. 340–348.

BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Samuel 3–9

1. De ce era inima lui Eli neliniștită în timp ce aștepta vești de la luptă?

2. Ce au făcut copiii lui Israel la îndemnul lui Samuel?

3. Ce reacție a avut poporul după ce Samuel a descris „dreptul împăratului”?

4. Ce aștepta poporul înainte să înceapă să mănânce din jertfă?

Evanghelizare, subcapitolul „Influența tot mai vastă a Evangheliei”

5. Ce trebuie să facem în loc de a petrece timpul cu aceia cărora li s-au acordat multe ocazii de a învăța adevărul?

PRIVIRE GENERALĂ

Se obișnuiește să se spună că noi, creștinii, ar trebui să dăm o „mărturie tăcută” pe oriunde mergem. O mărturie care să-i determine pe oameni să ne întrebe: „Ce te face să fii atât de diferit? Vreau și eu să am ce ai tu, să știu ce știi tu.” Apoi le spunem despre Isus și conversația ia amploare. Fără îndoială, experiențele confirmă că acest fenomen are loc, dar, nu toți vedem rezultate, iar în suflet se strecoară vinovăția, fiindcă te întrebi de ce „mărturia tăcută” pe care o dai tu nu atrage atenția nimănui.

Există totuși un loc în care „mărturia tăcută” are sigur eficiență – familia creștină. O familie creștină care refuză să urmeze modelul actual: doi părinți epuizați, suprasolicitați și copiii lor neglijați, nedisciplinați și suprastimulați va ieși în evidență ca o reclamă luminoasă în întunericul nopții. Părinți care sunt în armonie unul cu altul, copii care ascultă, un spirit luminos de fericire și de mulțumire – toate acestea prin principiile și prin prezența lui Dumnezeu –, un cămin ideal, exercită în lumea de astăzi o influență greu de egalat.

Hristos poate să strălucească printr-o familie unită într-un mod care să creeze o mărturie unică. Studiul de față recunoaște acest potențial și subliniază cât este de important să ne concentrăm pe familie ca primul câmp misionar. El abordează conceptele *modelării și imitării* ca metode de a-i influența pe alții în și prin familie. Și, în cele din urmă, studiul ia în discuție ospitalitatea ca pe o punte de legătură între familia creștină și lume.

COMENTARIU

Scriptură

„Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.»” Cuvintele de mai sus au fost rostite înainte de cădere sau după?

Textul se află în Geneza 1:28, așadar, înainte de cădere. Acest lucru este important ca să înțelegem că planul lui Dumnezeu pentru familie își are originea în Eden. Deși noi nu mai suntem în Eden, familia este o

instituție de origine edenică, divină. Ea păstrează încă ecoul slavei din Eden care este în rezonanță cu Împărăția lui Dumnezeu și este vestitorul unui nou Eden, mai plin de slavă decât cel dintâi (Apocalipsa 21:1; 22:2). De aceea, famiile evlavioase exercită o atracție aproape deosebită asupra celor necredincioși. Ea poate fi, uneori, singura licărire a cerului pe care au văzut-o vreodată.

Împreună, bărbatul și femeia, uniți în familie, pot arăta cum este dimensiunea relațională a lui Dumnezeu (Geneza 1:27). Astfel, devine imperativ ca fiecare să facă din propria familie o prioritate. Famiile poartă chipul lui Dumnezeu. Acest potențial le investeste cu o valoare sacră și nemăsurată. Nu există niciun program al bisericii și nici inițiativă din afara ei care să suplinească responsabilitatea membrilor familiei în menținerea unei relații sănătoase și fericite. Sunt numeroase experiențele nefericite ale adulților care și-au dedicat timpul lucrării bisericii, dar și-au pierdut în lume propriii copii, care au mărturisit că au fost neglijați.

Dar cineva ar putea răspunde că trebuie să sacrifici familia pentru evanghelizare și pentru salvarea sufletelor. Pentru a desființa pentru totdeauna această amăgire, Lee Venden redă o conversație pe care a avut-o cu ani în urmă cu un lider al bisericii, care era atunci asistentul președintelui Diviziunii America de Nord.

„Vorbeam despre un sondaj de mare amploare al Diviziunii făcut în America de Nord, ale cărui rezultate îți lăsaus sentimentul că membrii bisericii au fost spulberați de vânt. Dar descoperirea cea mai uluitoare a fost aceea că, dacă, de la începuturile bisericii, SINGURA creștere a numărului de membri din Diviziune ar fi fost cea biologică și dacă doar am fi păstrat 80 % dintre tinerii noștri, în acel moment numărul de membri din Diviziunea noastră ar fi depășit 8 milioane” (din corespondența personală cu Lee Venden).

Dat fiind că la ora actuală numărul de membri al Diviziunii America de Nord este de 1,24 milioane, la fel ca în 2017, îți poți da seama cât de zguduitoare este statistica! Ar echivala cu o creștere de peste 600% a numărului actual de membri.

Familia, care își are originea înainte de păcat, poate fi o miniatură a paradisului. În plus, când în viața de familie planurile lui Dumnezeu constituie o prioritate, acea familie poate să aibă o influență mântuiri-

toare în această lume. Viața de familie este de o valoare inestimabilă în această privință. Și cum poate lumea să vină în contact cu aceste mici licăriri ale cerului pe pământ? Răspunsul: prin ospitalitate.

Ospitalitatea

Ce este ospitalitatea? Dictionarele spun că este o primire plină de prietenie a oaspeților sau a străinilor. A le oferi oaspeților hrană, un loc în care să se odihnească și atenție constituie, cu siguranță, o virtute practică în întreaga lume și, cu atât mai mult, nu ar trebui să lipsească între creștini. Însă noi, creștinii, suntem mereu preocupați de salvarea sufletului oamenilor, nu numai de împlinirea nevoilor lor fizice și aceasta va aduce nuanțe suplimentare în semnificația și în practica ospitalității.

Mai întâi se ridică întrebarea: „Care oaspeți sau străini trebuie să aibă parte de o primire prietenoasă?” Întrebarea aceasta sună ca o reminiscență a întrebării puse lui Isus: „Cine este aproapele meu?” (Luca 10:29). Ne este de folos să facem legătura între cele două, deoarece răspunsul lui Isus dat prin parabola bunului samaritean este o interpretare potrivită, deși „greu de înghițit” dată ospitalității. Aici, Isus întoarce întrebarea pe dos. El preferă să modifice întrebarea din: „Ce fel de persoană ai primi?” în: „Ce fel de persoană vei fi?” Pe lângă direcțiile de slujire și punctul de pornire pe care îl oferă Isus în pasajul de mai sus, în secțiunea de joi a studiului se spune: „A-ți folosi casa în slujba Evangheliei poate varia de la o simplă invitație la masă adresată vecinilor la ospitalitatea extremă – aceea de a-i oferi o cameră unei victime a abuzului.”

Zacheu este un astfel de caz: un hoț – funcționar de stat –, care este onorat de Isus într-un mod neașteptat: Învățătorul intră în casa lui și stă la masă cu el (Luca 19:5). Și ce urmează? Transformarea, refacerea și mântuirea (Luca 19:8,9). Nicio predică, niciun studiu biblic, doar un gest de ospitalitate. (Notă: Acest exemplu este un fel de revers al ospitalității, deoarece Isus S-a invitat singur în casa lui Zacheu; dar principiul rămâne, deoarece Isus i-a făcut o favoare unui om pe care societatea îl considera un paria.)

Când ospitalitatea devine o expresie a harului lui Dumnezeu față de cei care sunt renegați de societate, ea pornește de la o practică socio-culturală standard („Oare păgânii nu fac la fel?” – Matei 5:47), dar este transformată într-un moment cu o semnificație potențial veșnică. Titlul

studiului din această săptămână întreabă: „Ce au văzut în casa ta?” Ei bine, dacă nu ai invitat pe nimeni, nimic. Dar, dacă ai invitat, invitația în sine poate fi asemenea chemării pline de har adresate de Dumnezeu tuturor, indiferent de starea lor trecută sau prezentă. Și dacă ei văd în căminul tău o dragoste reală între membrii familiei, în Numele lui Hristos, s-ar putea să fie suficient pentru a trezi în ei o dorință vie după o viață nouă și după o altfel de lume.

APLICAȚIA

Multe societăți par să acorde o mare importanță educației, carierei, avansării pe scara ierarhică, rangului, averii și, poate, chiar serviciului pentru comunitate. Cultivarea unor familii sănătoase se află rareori în fruntea listei de priorități. Sacrificarea oricărei priorități de top de dragul unui timp de calitate petrecut cu familia este ceva aproape de neconceput. Ca urmare, casa poate să arate bine pe dinafară, dar nici pe departe la fel de bine pe dinăuntru, deoarece familia poate fi în impas. Această stare de lucruri trebuie evitată. Este în joc viața veșnică a copiilor și a soților, ca să nu mai vorbim de cei din jur, care privesc și vorbesc despre familia respectivă. Iată câteva întrebări pentru o discuție despre cum să facem din familie o prioritate.

1. La sfârșitul secțiunii de joi a studiului 2, a fost pusă întrebarea: „Câți oameni au ajuns ca, la sfârșit, să-și dorească să fi petrecut mai mult timp la serviciu și mai puțin timp cu familia lor?” Ce se poate face chiar acum pentru a evita această greșeală?

2. Ospitalitatea extremă poate implica îngrijorări legate de siguranța familiei. Ce fel de pregătiri pot fi făcute într-o astfel de situație?

3. Ospitalitatea poate fi manifestată atât de biserica locală, cât și de familie, acasă. Cum poate o biserică să devină renumită pentru ospitalitatea ei?